

Diari de Girona

Local

Més Notícies

Esports

Economia

Opinió

Oci

Vida i

ESPORTS

Resultats i classificació de Segona Divisió · Resultats i classificació de Primera Divisió

diaridegirona.cat » Opinió

El bar dels jutjats nous de La Bisbal

Josep Antoni Triviño | 12.06.2009 | 02:00

El bar dels jutjats és una dependència més i d'una importància gegantina s'allò més, ja que ací, entre tasses de cafè exquisit, s'endrecen algunes sentències; una aigua tònica i un te són els innocents testimonis d'avinences entre parts fins fa poc enfrontades i, amb un parell de donuts entremig, s'escapoleixen algunes confidències

El sol, en aquests primerencs dies de juny, cou a un quart d'onze sobre la meva calbesa, talment si fos una abella que em fiblés el cap. L'avi Miquel, de dins un bar mou soroll a fi i efecte de deixondir-me, mentre, arremorant a la grega les mans, em convida a entrar-hi a beure un refrigeri. L'avi Miquel tothora enraona a raig fet amb veu força enlairada, essent així que, quan era jove, l'espetic del motor del seu vell tractor li va fer malbé ?l'oïda. El seu rostre, que sempre delata una presència d'esperit del tot envejable, és el mirall on es reflecteixen tots els solcs que ha llaurat als seus camps de conreu durant la seva perllongada vida. Dessota unes celles, tan atapeïdes com blanquinoses, s'amaguen dos ullots petits, de no se sap quin color. Però, talment si fos una cuca de llum apressada entre dos galtes de carn breu i ferma com un pedralló, se li veu aquella brillantor en la mirada que tan sols frueixen els homes

El bar dels jutjats nous de La Bisbal

savis i bons.

Qué vols beure, Josep? -em pregunta, alhora que saluda, amb la mà estesa, dos jutges que tornen a la feina, l'un vestit amb una camisa, el coll lligat pel nus un xic afluixat d'una corbata d'un blau llampant; amb mànigues arregussades fins als colzes i coll alliberat, l'altre.

Potser l'aligua em traurà aquesta calor.

No ho dubtis, Josep! - em diu amb aquell somriure que li ha fet mereixedor d'una muntanya d'amics. Aquest bar, plantat al carrer del Mossos d'Esquadra de la Bisbal d'Empordà, és sovintejat pels homes i dones encarregats de la seguretat pública, emperò, des que van inaugurar, pel febrer, el nou edifici dels jutjats, tanmateix és acollidor per als treballadors i treballadores de la Justícia.

El bar dels jutjats és, tal vegada, una dependència més i d'una importància gegantina d'allò més, ja que ací, entre tasses de cafè exquisit, s'endrecen algunes sentències; una aigua tònica i un te són els innocents testimonis d'avinences entre parts fins fa poc enfrontades; i, amb un parell de donuts entremig, s'escapoleixen algunes confidències.

Escolta, Josep-em diu rossolant la veu per la fulgent barra, com si volgués fer-me una confidència-. Tots saben que parlo en veu alta perquè em vaig quedar mig sord, però així, en no baixar la seva veu al meu costat, carat! Que de coses que m'assabento al bar dels jutjats! ... Sembla ser que una altra vegada hi ha soroll de togues; per fer vaga o per no fer-ne. El problema de fons que, temps enrera, els va avalotar, va ser la falta de personal que ocasiona el col·lapse de tots els jutjats. Diuen que no n'hi ha prou amb més ordinadors, si falten persones que han de fer-los servir. I dia rere dia aquesta crisi desbrocada engrandeix la feinada.

Sí, però si el govern tanmateix no té prou caixa, Miquel; qué es podria fer?

Tot està en qui té les regnes del ?car?ruatge a les mans. La Montserrat Tura s'assembla molt a la meva mare quan era jove; el meu pare em deia que tenia la bellesa del coratge. Va sentir, moltes vegades, desvetllar-se-li en el fons de son ésser la necessitat de fer quelcom útil per a les persones. Anava pel carrer, i a un infant fet un sant Llàtzer, que vagabundejava pels carrers, li agafava la mà tremolosa i se'l emportava a recer de casa, i li donava el menjar que acabava de comprar. Cluco els ulls un instant, i veig la Montserrat Tura donant feina a un munt de persones que bastiren aquell parament de llum i netedat que és el jutjat nou de la Bisbal, i el de Manresa, i el de Terrassa, i el del Vendrell, i el de tota una Ciutat de la Justícia de Barcelona. Cluco els ulls un instant, i veig la Montserrat Tura traient persones de la feixuga i llarga cua de l'atur, i les ensenya a omplir aquests apilonaments de papers dels jutjats, i, d'aquesta manera, al temps que els salva d'aquest esfereïdor monstre que és l'atur, en retornar-los la perduda dignitat, gràcies a aquest treball, net i pelat, la justícia començarà a alliberar-se de la sufocant càrrega de la lentitud, que és la putrefacta llavor de la injustícia.

L'avi Miquel m'ha parlat amb un posat seriós, però ara, mentre ens acomiadem, em somriu, com si em digués que somiar amb la il·lusió és la millor manera de veure el color net i bonic del món. Tal vegada hem de pensar que hi ha bons governants que volen governar bé. Tal vegada en queden encara persones que, com la mare de l'avi Miquel, tenen la bellesa del coratge.